

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii -*

Toți ne punem întrebări despre Împărăția cerurilor: ce este? unde este? cum este? și toți cu un singur scop: dobândirea ei. De câte ori Mântuitorul a abordat această temă, a descoperit alte și alte dimensiuni și înțelesuri ale Împărăției. Și nu întotdeauna le-a adunat la un loc. Totul a apărut mereu sub altă formă. Tot ce a fost rostit în pilde sau în metafore s-a descifrat, s-a explicat și s-a deschis. Iisus Mântuitorul a folosit parabolele ca pe niște instrumente de cunoaștere. Îi venea mai ușor să explice în felul acesta decât să facă lungi teorii. În această specie literară, Mântuitorul a fost un creator original de ineputabile posibilități. Și asta pentru că, deși parabola pare simplă și ușor de înțeles, ea îngăduie totuși câteva întrebări. Parabola acestei duminici ne înfățișează o cină la care au fost chemați mulți, dintre care „puțini au fost aleși”. Un ospăț, un prilej de bucurie, de desfătare, de consumism. Cei care au primit chemarea, dar n-au onorat-o, au găsit diverse pretexte ca să nu vină: unii își cumpăraseră ogoare, alții animale, altul tocmai se însurase. Și dacă n-au venit, au fost chemați alții, deși aceștia nu fuseseră pregătiți anume și din vreme. Aceștia au primit chemare și au intrat. Trebuie să înțelegem că Domnul nu condamnă bunurile materiale, munca sau viața de familie. Textele Sfintei Scripturii sunt evidente: „Șase zile să lucrezi” (Leșire 23, 12) sau „leșit-a omul la lucrul său până seara” (Psalm 103, 24). Și Sfinții Părinți îndeamnă la muncă: „Poartă grijă de lucrul mâinilor, dacă este cu puțință zi și noapte, ca să nu îngreunezi pe nimeni, dar mai ales ca să ai de unde da și altora” (Evagrie Ponticul). Sfântul Ioan Gură de Aur, spune despre creștinism, că n-a venit ca să încurajeze traiul din munca altora. Mântuitorul nu condamnă bunurile necesare vieții și nici munca. Nu condamnă nici viața de familie, căci prima Sa minune a făcut-o cu prilejul nunții din Cana Galileii, la care a participat ca invitat, împreună cu Maica Sa. Domnul vrea să ne învețe că oricât am fi de angajați în munca noastră, în grija pentru bunurile cu ajutorul cărora ne organizăm viața, în grija de familie, întotdeauna trebuie să găsim timp pentru a ne consacra și vieții noastre sufletești, pentru a răspunde și chemării lui Dumnezeu la Cina Sa. Mântuitorul condamnă pretextele celor care nu s-au dus la Cină. Cel mai mare dar al Providenței este libertatea voinței, libertatea de alegere. Domnul cheamă prin argumentare, prin convingere, prin propovăduire, nu prin constrângere. Sfântul Apostol Pavel n-a ars pe nimeni pe rug, nici alți apostoli n-au propovăduit Evanghelia cu forța. Cina Domnului înseamnă comuniune. A fi în armonie cu toată lumea și cu tine însuși. Când ai realizat această armonie, atunci ești în Împărăția cerurilor. Și dacă ai intrat în Împărăție, atunci ești în armonie și cu Dumnezeu. Dintre toți, fericiți sunt cei puțini. Fericiți, pentru că au fost aleși. Să ne rugăm să fim printre cei puțini, iar cei puțini să fie cât mai mulți! Să intrăm cu toții la Cina Domnului!

Planurile omului și zâmbetul lui Dumnezeu

Se spune adesea că, atunci când ne facem planuri, Dumnezeu zâmbeste. Poate că este un zâmbet vesel sau este un surâs trist, așa cum îl mai schițează uneori bunicii în colțul gurii când văd că nepoții au crescut și misiunea lor s-a cam încheiat. Dumnezeu vede râvna noastră de a așeza lucrurile pe un fâgaș normal și de a-i ajuta pe alții prin planurile pe care le facem și atunci ne binecuvântează tainic eforturile. Dar mai vede și egoismul sau ambiția nemăsurată care ne cuprind inima, invidia față de succesele altora, orgoliul și trufia care ne împing la planuri grandioase numai pentru a fi lăudați de ceilalți. A-ți face planuri minuțioase necesită timp și, de fapt, denotă o frică interioară. Frica de a nu scăpa ceva din vedere. Frica de a nu fi la înălțimea așteptărilor. Frica de a deveni ridicol în ochii altora. A nu-ți face planuri deloc înseamnă, pe de altă parte, a trăi la întâmplare. Să te gândești pe îndelete la ce te pricepi și la ce nu te pricepi. Să te gândești cum poți să fii mai implicat în viața celorlalți. Să analizezi ce posibilități ai de a-ți valorifica talanții încredințați de Dumnezeu. Și, cel mai important, să fii realist. Majoritatea oamenilor supraestimează ce pot obține într-un an, dar subestimează ceea ce pot obține în zece ani. De asemenea, în făurirea oricărui plan, gândul la Dumnezeu trebuie să fie prezent. Înțeleptul Solomon spunea: „Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti” (Pilde 16, 3). Trebuie să te gândești că există o posibilitate mai mare sau mai mică să nu îndeplinești tot ceea ce ai de gând. Unele planuri au nevoie de o viață întreagă pentru a se transforma în realitate. Altele vor rămâne moștenire urmașilor. Iar altele pur și simplu nu sunt necesare. De aceea, este bine să eviți să fii nerealist în ceea ce-ți dorești să îndeplinești. Și trebuie să te rogi. Continuă, profund și sincer. Altfel, planurile

te pot conduce ușor într-o direcție greșită. Vei încerca să faci prea mult și vei renunța sau vei împlini și te vei mândri sau, mai rău, vei spune că Dumnezeu nu te-a ajutat. Aici

este greșeala fundamentală pe care fiecare om o face măcar o dată în viață. Pune lipsa realizărilor sale, oricum irealizabile, pe seama lui Dumnezeu. Deci, dacă avem planuri, nu greșim în fața lui Dumnezeu. El nu Se așteaptă să trăim la întâmplare, ci într-un mod responsabil, în care învățăm să ne asumăm diverse sarcini și progresăm în împlinirea lor și în preluarea altora. Altfel spus, să mai privim și zâmbetul lui Dumnezeu, nu doar propriile planuri. Ajută-ne Doamne să facem voia Ta!

Pribejia Copilului

Crucea lui Iisus începe odată cu nașterea Sa. Între ai Săi a venit, dar ai Săi îl așteptau cu mâna pe sabie. Toți copiii din Betleem și împrejurimi, 14.000 de prunci până la doi ani, au fost condamnați la moarte. Așa au trebuit să plătească cu viața, copiii, cei mai mari nevinovați, nașterea lui Iisus printre ei. Paisprezece mii de mucenici. Crima aceasta, unică în istoria lumii, a fost prevestită cu șase veacuri în urmă de proroci: „plângerea și tânguirea din Rama”. Providența divină s-a arătat însă înaintea răutății omenești. Dreptul Iosif a fost înștiințat de îngerul Domnului în vis, despre planul ucigaș al lui Irod, motiv pentru care trebuie „să se scoale, să ia Pruncul și pe mama Lui și să fugă în Egipt și să stea acolo până va fi vestit din nou” ce are să facă. „Îngerul Domnului” era îngerul Pruncului, îngerul Omului. Iisus-pruncul, întrucât își ascunsese dumnezeirea, smerindu-se până la a lua marginile omului pământean, avea nevoie de un înger păzitor. Îngerul fiind o făptură de gând, – și mult mai subțire decât gândul omenesc –, în temeiul tocmirii sale și a rosturilor superioare pe care are să le păzească, face deșertă ura ucigașă și planul protivnic. Îngerii păzitori fac parte din iconomia mântuirii fiecărui creștin în parte. Ei sunt darurilor mântuirii. Bătrânul Iosif avea acum motive temeinice să creadă prevestirii îngereste. Drept aceea, în aceeași noapte pregătește caravana pribejiei Fugarului Iisus. Aurul Magilor era foarte bine venit. Călătorie foarte lungă, prin deșerturi, printre fiare și tâlhari, în țară necunoscută. Fugă, nu călătorie; răspundere de soarta mântuirii omului. N-o puteau face decât primii mari credincioși ai Copilului, sfânta Sa Mamă și dreptul Iosif. Copilul fugar! Dar dus în brațe! Irod își omoară prima nevestă și toți copiii cu ea, de teama ca aceștia să nu-i ia tronul. Era deci un criminal care își temea domnia până și de propriii lui copii. A doua nevestă și cei trei copii cu ea, s-a întâmplat să scape. Irod însă n-a scăpat de blestemele mamelor celor 14.000 de copii omorâți. Și blestemele motivate se prind. Astfel despre Irod se știe că la trei ani după Nașterea lui Iisus, a murit putrezit de viu, ros de boli rușinoase și împrăștiind o putoare pe care nimeni n-o putea suferi. A încercat să se și sinucidă, dar trebuia să fie osânda lui model pentru toată omenirea de pedeapsă dumnezeiască, pentru așa mari fărâdelegi. Arhelau, urmașul său în partea Iudeii, a fost reclamat de iudei romanilor, care, la anul șase după Hristos îl exilează în Galia și țara i-o anexează Siriei. În timpul domniei lui Arhelau, fugarii se întorc, după vestire îngerească, însă nu în Iudeea, ci în Nazaretul Galileii. Sfântul evanghelistul Matei, care a scris Evanghelia sa pentru iudei, nu scapă nici un prilej de-a le dovedi că în Iisus se împlinesc toate prorociile, până și în cele mai mici amănunte. Este impresionant câtă Scriptură știa apostolul Matei, fostul vameș Levi! Astfel nu este trecut cu vederea descoperirea prorocului Ieremia despre tânguirea (plângerea) din Rama; nu e scăpată din vedere chemarea Fugarului din Egipt și nici așezarea sfintei Familii în Nazaret. Grijă evanghelistului de-a dovedi Providența, adică purtarea de grijă a lui Dumnezeu de om, asistența Lui la micile și marile noastre decizii spre El, ne încurajează să călătorim și noi amărâta noastră viață de fugari, sub călăuza unui înger. Călăuza idealului, pentru care și Iisus Hristos, pruncul, a fost fugar. *Hristos Se naște, măriți-L!*

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Vineri 21 decembrie	14 ⁰⁰	Spovedanie
Sâmbătă 22 decembrie	11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	AJUNUL CRĂCIUNULUI Preotul purtând icoana, vestește Nașterea Domnului la casele enoriașilor
Duminică 23 decembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	AJUNUL CRĂCIUNULUI

Preotul vestește în fiecare casă Nașterea Domnului

Este unul dintre cele mai vechi obiceiuri legate de prăznuirea Nașterii Domnului, datând din primele veacuri ale Bisericii. Istoricii îl plasează în secolul al IV-lea. Ziua de 24 decembrie era zi de ajunare, când creștinii țineau post aspru în cinstea Nașterii Domnului, iar efortul lor duhovnicesc era plinit prin intrarea preotului cu Icoana în casele lor și primirea binecuvântării. În secolul al XVII-lea, diaconul Paul de Alep, călător pe meleagurile noastre, consemna în cronică sa despre umblatul cu icoana. Obiceiul acesta face parte din tezaurul sufletesc al poporului român, alături de colinde și celelalte tradiții legate de Nașterea Domnului, atât de iubite de noi. Cu toate acestea, mersul cu icoana are semnificații diferite față de colindul tinerilor, mult mai duhovnicești. Colindătorii evocă evenimente și persoane istorice de la Nașterea Pruncului Iisus, precum steaua ce s-a arătat pe cer, cei trei magi de la Răsărit și uciderea pruncilor, arătarea îngerilor pe cer și darurile magilor. Mersul cu icoana semnifică primirea, în casele și în viețile noastre, a Celui ce se naște „pentru noi și pentru a noastră mântuire”. Cântările bisericești și colindele relatează marele eveniment la timpul prezent: „Fecioara, astăzi, pe Cel mai presus de fire naște...”, „Astăzi S-a născut Hristos...”, „Hristos se naște, slăviți-L!”. Astfel, noi, cei ce viețuim într-un moment anume al istoriei, primim, în fiecare an, la Crăciun, Întruparea Dumnezeului Care se face om și Care rămâne în același timp Dumnezeu. Umblatul cu Icoana este o slujbă săvârșită în afara zidurilor bisericii, pe străzi și ulițe, prin case și bordeie, prin curți și pe la ferestre. Preoții și cântăreții vestesc, precum făceau odinioară crainicii, cu un fel de strigăt de bucurie ce nu poate fi oprit, că s-a născut lumii Mântuitor. Sărbătoarea Nașterii Domnului este prilej de bucurie, pace și liniște sufletească. În aceste zile, mai mult decât oricând, ne deschidem porțile sufletelor pentru a dăruii și primi iubire și căldură sufletească. Este sărbătoarea familiei și casei. Odinioară, în seara de Ajun, creștinii din casă se reuneau la aceeași masă, pe care așezau bucate, de care nu se atingeau până nu venea preotul cu icoana, care, după ce cânta troparul Nașterii Domnului, le binecuvânta odată cu întreaga casă. Apoi, cel mai în vârstă al casei, oferea din ele, de pomană, întâi pentru sufletele celor morți, ca să se bucure și ei de vestea cea minunată a Nașterii Domnului, și în cele din urmă pentru sănătatea celor vii ai casei și rodul câmpului. Așa începea praznicul. Și în ziua de azi, creștinii primesc cu multă bucurie în casele lor pe părintele cu Icoana Nașterii, ca pe o binecuvântare a strădaniei lor de 40 de zile de post și ca pe o întâmpinare mereu actuală a Întrupării Fiului lui Dumnezeu în timpul și lumea noastră.

Bucuria Crăciunului
„Slovă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace”, cântă îngerii în cer,
iar preotul purtând icoana, vestește la casele enoriașilor

NAȘTEREA DOMNULUI
22, 23, 24 decembrie / 11:00-18:00

Darul și binecuvântarea care au fost la Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos
să fie în casele și familiile dumneavoastră cu sănătate, bucurii și împliniri.

- Sărbători fericite! - PAROH: Preot Ioan Alupoaiiei